

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΦΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΥ

ΤΟΥ ΓΚΑΣΤΩΝ ΔΕΡΟΥ

ΜΠΑΛΔΟΣ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)

— Σιεφθήτε... προσπαθήστε να θυμηθήτε... Δεν είναι δυνατόν να γελαστήκατε ;... να ήτανε της φαντασίας σας ;... Είπατε τελείως βέβαιος ότι μί λ η σ ε ;

— Μά ναί ! ναί ! ναί !

— Κρίμα !... Κρίμα !... Κρίμα !

— Γιατί κρίμα ;... Τι πιστεύετε ;

— Δεν πιστεύω πιά τίποτα, άφου μίλει.

— Έκφράξασθε μ' έναν τρόπο πολύ σίνιγματώδη, κύριε ανακριτά. Έγώ, ως τόσο μορφή να σάς πω κάτι και μάλιστα με μεγάλη σαφήνεια. Άπόψε ακολούθησα την αδελφή των Βωτρέν, άφου την έπιασα να μπαλώνη μία κάλσα της οποίας ή πατούσα μοιάζει καταπληκτικώς με τά σημάδια που ανακαλύπτει στο νταβάνι !

— Ά !... Αυτό που μου λέτε είναι ένδειφέρον !... Και γιατί έφραγε το κορίτσι ;

— Επειδή ήθελα να της πάρω την κάλσα.

— Ηέσυρε λοιπόν την άξίαν της ;

— Άμφιβάλλω, γιατί τή μπάλωνε μπροστά σέ όλους. Τό βέβαιον όμως είναι ότι έπρεζε σπίνι της και ότι έδειξε την κάλσα στη μητέρα της. Η γονή βλέποντάς την, έπρόφερε μία παράξενη φράση, που ύστερα την επινόελαβαν και οι γυιοί της : « Πουατού ντ' Οριάν, σε ντυ ρουζέ ! »

— « Πουατού ντ' Οριάν, σε ντυ ρουζέ ;... »

Εξερώνιος ό δικαστής ανακηρώντας σαν τόποι πάνω στο έπιπλο. « Πουατού ντ' Οριάν, σε ντυ ρουζέ ; ;... Τήν άκούσατε καλά αυτή τή φράση ; Και από τους Βωτρέν ;... Έπήγατε σεις στους Βωτρέν και σά ; άφησαν να βγήτε ζωντανός ;

— Ημουν στη σκεπή !

— Ά ! Ά ! Βρίσκετε, ότι τό σύστημά μου είναι καλό ; Μά πέστε μου λοιπόν, τι έδασα, τι άκούσατε, τι έμάντεκατε, όσα όλα !... »

Ο Πατριόκιος περιέγραψε λεπτομερής τή νικητική του έκδρομή, χωρίς να παραλείψη τίποτα.

Ο δικαστής τον άκουγε παίρνοντας γρήγορες σημειώσεις και χωρίς να τον διακόψη ούτε μιά φορά.

Μόνο, όταν ό Πατριόκιος άρχισε να του μιλή για τό ζήτημα των διακοσίων χιλιάδων φράγκων, ό κύριος ντ' Μερντέν δέ μπόρεσε να κρυφίη τή χαρά του και ειπε :

— Ά ! 'Επί τέλους, τους κρατούμε τούς περιόφημους αυτούς Βωτρέν !

Κατά την ιδέα του, τό πράγμα ήταν άπλούστατο : 'Επτανε να πληροφορηθή ποιά μέρα θα γινόταν ή πληρωμή τού ποσού που άνέφερε ό Πατριόκιος και τή δρόμο ή' ακολουθούνταν τά χρήματα πρίν μοιραστούν, για να έτοιμάση την παγίδα.

— Πώς ειπείτε ότι λεγεται αυτός ό συνένοχος ;

— Δεν έκατάλαβα καλά... Κάτι όμως σαν Μπιλμπαός...

— Μπιλμπαός είναι σπανιόλιζο όνομα. Άλλ' άδιάφορο... Θα κατορθώσουμε να μάθουμε... Έν τώ μεταξύ όμως, νέε μου, ούτε λέξη σέ κανένα ! Κύριε, Σαίντ Όμπέν, σάς ανακηρύσσω ήρωα των κεραιδιών !... Έλπίζω όμως ότι ή ληστεία δεν θα πραγματοποιηθή τώρα άμέσως. Θα τους χρειαστή κάποιο χρονικό διάστημα, για να τό προστοιμάσουν, όπως θα χρειαστώ κι' έγω, για να τους στήσω την παγίδα.

— Ναί, άλλ' άφου πήγαν άπόψε να βρούνε τό συνένοχό τους σέ δάσος, θα πη πως δεν έχουν καιρό για χάσιμο !

— Έχετε δίσηρ !... Κρίμα μόνο που δεν θυμάστε τό όνομα έκρίνου που συντρόφευε τον ή κάλληλο, τον όποιο έβαλε σέ μάτι ό Οδηπέρ.

— Μά ναί... ναί !... τό θυμώμαι. Άκουσα τον Οδηπέρ να τον λέη : Λαγωώλ.

— Λαγωώλ ;... ειπε ή ανακριτής κηδώντας : πάλι σαν τόπι

— Τόν γνωρίζετε, ίσως : ούτσης ό Πατριόκιος.

— Όλίγο... Και τώρα, νέε μου, σά ; άφήνω.

— Κι' έγώ σάς άφήνω, κύριε Άνακριτά. 'Υστερ' από τό κυ-

— Και κάτι παραπάνο : όρισα και τή θέση μου !

Ο δικαστής σκέπθηκε λίγες στιγμές και ύστερα ειπε :

— Πολύ καλά, κύριε, Χαίρετε !

Κι' ένύ του σφυγγε τό χέρι, ό Πατριόκιος ; έκανε μιά έρώτηση.

— Φαίνεται ότι σεις έκατάλαβα την άνιγματώδη φράση : « Πουατού ντ' Οριάν, σε ντυ ρουζέ ! » Θέλετε να μου την εξηγήσετε κι' έμένα ;

— Ό ! Είναι μιά ύπόθεση έντελής προσωπική. Χαίρετε !

Ο Πατριόκιος τον άπηχερέθη, ήπει έναν καφέ, κι' έπαιε, κοιτάζοντας τό ρολόγι, ειπε πως ήταν ώρα να φύγη.

Φτάνοντας όμως στην αύλή, ειδη ότι τό λεωφορείο δεν ήταν καθόλου έτοιμο. Τού έλειπε ή μιά άπό τίς τέσσαρες ρόδες. Πρώτης έναν ταξειδιώτη και έμαθε ότι ό Μιχάλης, έξεδάξεντας τό άμάκι πρίν φύγη, ανακάλυψε ότι μία του ρόδη δεν ήταν τόσο στερεή, και ότι για να διορθωθή χρειαζόταν ός ; μιά όρα.

Ο Πατριόκιος άπελιπτήσε. Όρισμένος ή διαμονή του σέ Σαίν-Μαρτέν ήταν καιροσκοπική ός ; στην τελευταία στιγμή. Για να σωσώση την όρα του, πήγε πάλι να βήη τον ανακριτή. Μά ό ξενοδόχος τού ειπε ότι ό δικαστής ειχε πάει να ξυπνήρη την κυρία Γκονταφρούα, την υπάλληλο τού ταχυδρομείου.

Έπέρασε μιά σωστή όρα και όμως οι πέντε ταξειδιώτες έμαθιν με πολλή τους δυσάρεσκεια, ότι ή ρόδη ήτανε πολύ περισσότερο χαλασμένη άπ' ότι ειχαν νομίσει και ότι θα χρειαζόταν ακόμη άλλη μιά όρα τό λιγότερο.

Τότε ό Πατριόκιος άπεράσισε να φύγη με τό τραίνο.

Μά μόλις έφτασε σέ τό σταθμό έδοξίμασε τή δυσάρεστη έκπληξη να δη έκεί τή Ζωή. Δεν τού έμενε άμφιβολία, ότι ή Ζωή τον κατασκόπευε. 'Εταιδή δεν τον ήδρε σπού θεϊου του, ειδοποίησε τους άδελφούς της, κι' αυτοί πάλι την έστειλαν σέ τό σταθμό, για να παραμονεύη την άναχώρηση των τραίνων. Όρισμένο, οι τρείς άδελφοί θα μελετούσαν με τί τρόπο να έπτεροχιάσουν τό τραίνο, να προηλέσουν κάποια καταστροφή.

Ο Πατριόκιος καθόρθωσε ός ; τόν ν' άποσύρη τή Ζωή και να γυρίση πάλι σέ ξενοδόχεο.

Εύτυχώς έφραυν τή ρόδη, τό ταξειδί όμως δεν φαινόταν τό τό ευχάριστο, όσο στην άρχή, γιατί σούς πρώτους ταξειδιώτες προσετέθησαν και άλλοι που μόλις ειχαν φτάσει με τό τραίνο.

Διακέτες νεοί ταξειδιώτες ειχαν μαξυνη στην αύλή τού <Χρυσού Ήλιου>, που ποτέ άλλοτε δεν ειχε δη τόνον κόσμο.

Μεταξύ αυτών ήτανε χωριστοί που φαίνονταν στενοχωρημένοι μες στά βαρειά ρούχα τους.

Έπειτα, αυτοί οι ξωτόρηδες, οι γλωμοί και μελαγχολικοί, που δεν ειχαν τίποτα που να μοιάξη με τίς γερές φυσιογνωμίες των χωρικών τού Μορβάν, δεν έκαμαν καμιά έρώτηση σέ τον Ρουμπιόν. Κι' όταν τους ρώτησε ό Ιδιος, τού άποκριθήσαν με μονοσύλλαβα και τού γύρισαν τίς πλάτες.

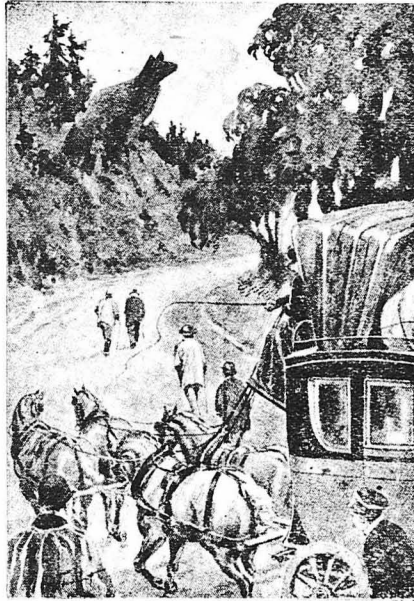
Ο Πατριόκιος δεν κουνήθηκε από την γωνία του παρά τή στιγμή που ήταν για ν' άνέβη σέ άμάξι. Μά, όταν πήγε γέ κάτση στή θέση του, έσάσιτι από τό πλήθος που βρισκόταν μέσα και που τήν τελευταία στιγμή αξήθησε με δυά όμοια ταξειδιώτες. Και πράγμα πού άκατανόητο άκόμα : όταν οι δυά αυτοί ταξειδιώτες φορτωμένοι με μιά βαρειά βαλίτσα, τήν άκούμπησαν με προσοχή μες στήν άμαξα, κανέναν δεν διαμαρτυρήθηκε για τήν παράβαση αυτή.

Ο Πατριόκιος στεκόταν άναποφάσιστο, όταν άκουσε τή κυρία Ρουμπιόν να τού φωνάζη :

— Άνεβήτε στή στέγη, κύριε Πατριόκιε ! Ο καιρός είναι θαυμάσιος !

Ο Πατριόκιος σήμασε τό κεφάλι του κατα όγκνιο.

Για να μήν προκαλέση όμως τήν προσοχή τού κόσμου, ένέβησε

Οά ήταν έξέ τό βράδι όταν έφτασαν σέ τον « Αθήρογο τού Αίλιου ».

νήγι τής Ζωής, δεν έχω κανένα σκοπό να μείνω έδώ.

— Ά ! τ' άποφασίσατε ; ούτσης ό κύριος ντ' Μερντέν ;

Με ρηθέντες έντελής φράση :

